

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **AutoESA a.s.**, se sídlem K Učilišti 170, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 30. 10. 2020, č. j. 72 A 22/2019 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 6. 6. 2019, č. j. KUOK 57898/2019. Posledně uvedeným rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hranice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 2. 2019, č. j. OVV/29237/18-8 ZAG, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1700 Kč za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, společně s povinností nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Shora uvedeného přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že jako provozovatelka motorového vozidla rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu

na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 29. 4. 2018 v 20:25 hod na pozemní komunikaci v obci Hranice, Smetanovo nábřeží (křižovatka s Partyzánskou ulicí) u domu č. p. 2168 ve směru jízdy od Valašského Meziříčí směrem do centra města Hranice blíže neustanovený řidič řídil jí provozované vozidlo RZ X, přičemž automatizovaným technickým prostředkem RAMER10 T/17/0339 používaným bez obsluhy byla tomuto vozidlu naměřena okamžitá rychlost 66 km/h (po odečtu odchylky 63 km/h). Tímto jednáním porušil řidič vozidla § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.

[3] Stěžovatel v rozhodnutí zdůraznil, že odpovědnost žalobkyně jako provozovatelky vozidla je koncipována jako objektivní, tj. bez ohledu na zavinění. Není proto podstatné, že žalobkyně nemohla jízdu řidiče dne 29. 4. 2018 ovlivnit. Podstatné je, že byla evidována jako provozovatel vozidla. A přestože žalobkyně podala dne 3. 4. 2018 žádost o zápis změny vlastníka nebo provozovatele vozidla, tato žádost nebyla perfektní. Nebylo proto možné na jejím základě změnu vlastníka provést, proto tato žádost nemůže představovat liberační důvod ve smyslu § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Rozhodnutí stěžovatele napadla žalobkyně správní žalobou, ve které namítala, že vozidlo RZ X prodala dne 3. 4. 2018, tj. ještě před spácháním přestupku, novému vlastníkovi – panu I. Č. Kupní smlouvu ze dne 3. 4. 2018, ve které byly uvedeny identifikační údaje nového vlastníka (jméno, příjmení, adresa, rodné číslo, číslo občanského průkazu, e-mail i telefonický kontakt) zaslala správnímu orgánu I. stupně hned poté, co jí byla zaslána výzva k uhrazení určené částky. Bezprostředně po prodeji vozidla podala také žádost o zápis změny vlastníka. S ohledem na uvedené tvrdila, že byl naplněn liberační důvod. Vozidlo bylo použito, aniž by mohla jakkoli způsob jeho užívání ovlivnit, přičemž jí není možné klást k tíži to, že nový vlastník s přepisem vozidla otálel.

[5] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek provozovatele vozidla podle odst. 1 téhož ustanovení projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. V projednávané věci však bylo odloženo přestupkové věci vůči pachateli přestupku (konkrétnímu řidiči) předčasné, neboť správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky k jeho zjištění. Kontaktoval sice pana I. Č., který měl vozidlo od žalobkyně koupit; tato osoba si doručovanou písemnost převzala, ale nijak na ni nereagovala a ke správnímu orgánu se nedostavila. Správní orgán I. stupně měl proto provést další smysluplný úkon směřující ke zjištění pachatele přestupku, resp. měl opětovně kontaktovat označeného řidiče, případně zvážit možnost jeho předvedení.

[6] Důvodnou shledal krajský soud i druhou námitku žalobkyně, tj. naplnění liberačního důvodu. Podle § 125f odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za daný přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel silničního provozu podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Tuto žádost podala žalobkyně dne 3. 4. 2018. S ohledem na uvedené krajský soud nyní přezkoumávaným rozsudkem

pokračování

podle § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil rozhodnutí stěžovatele a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[7] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel (žalovaný) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zdůraznil, že nového vlastníka (pana I. Č.) kontaktoval; ten však na zaslanou výzvu nereagoval. Jakékoli další kroky (ukládání pořádkových pokut, příp. předvedení) považoval stěžovatel za rozporné s principem proporcionality a jdoucí nad rámec nezbytných kroků, se kterými počítá § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Přístup krajského osudu považoval za příliš striktní, přičemž zdůraznil, že skutečný řidič nemá zájem na podání vysvětlení, je pro něj naopak výhodné zůstat nekontaktní. Převedení vlastnického práva na osobu, která se pak dopouští protiprávního jednání, vede k nepotrestání samotného řidiče (na základě subjektivní odpovědnosti) i provozovatele vozidla (na základě objektivní odpovědnosti), což je v rozporu s veřejným zájmem. Jedná se o obstrukční praktiky, které byly ze strany Nejvyššího správního soudu dle názoru stěžovatele vždy postihovány. Objektivní odpovědnost je subsidiární, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní osobu řidiče, což v daném případě možné nebylo. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017 - 45, a zdůraznil, že žalobkyně může po novém vlastníkovu vzniklou škodu vymáhat civilní cestou. V závěru kasační stížnosti nesouhlasil s tím, že byl naplněn liberační důvod. Znovu zopakoval, že žalobkyní podaná žádost o zápis změny vlastníka nebo provozovatele vozidla neobsahovala všechny náležitosti, proto nebylo možné zápis změny provést. Navrhl tedy, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalobkyně reagovala na podanou kasační stížnost obsáhlým vyjádřením, ve kterém zopakovala své námitky dříve uvedené v žalobě a vyjádřila se k legislativnímu zakotvení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. S ohledem na kasačními námitkami vymezený rozsah přezkumu nepovažoval Nejvyšší správní soud za nezbytné tyto úvahy podrobně rekapitulovat. V závěru žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl a aby jí přiznal „*paušální odměnu za 1 úkon ve výši 300 Kč.*“

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podstatou věci je otázka, zda správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, který zní následovně:

„Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“

[12] Podle zmiňovaného odstavce 1 § 125f zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Zákon o silničním provozu tak stanoví subsidiární objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, není-li možné zjistit pachatele přestupku (konkrétního řidiče) a tohoto pachatele za spáchaný přestupek potrestat na základě odpovědnosti subjektivní. Před uplatněním objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vyžaduje zákon učinit *nezbytné kroky* ke zjištění konkrétního pachatele přestupku.

[13] Skutkové okolnosti nyní projednávané věci byly následující. Správní orgán I. stupně poté, co byl dne 29. 4. 2018 přestupek spáchán, zaslal žalobkyni výzvu k uhrazení určené částky. Žalobkyně na tuto výzvu reagovala tak, že správnímu orgánu I. stupně zaslala kupní smlouvu, z níž bylo evidentní, že dne 3. 4. 2018 prodala vozidlo RZ X panu I. Č., přičemž smlouva obsahovala kontaktní údaje nového vlastníka. Správní orgán I. stupně poté kontaktoval pana Č. výzvou k podání vysvětlení – tuto výzvu si pan Č. osobně převzal dne 24. 5. 2018, avšak nijak na ni nereagoval (osobně ani písemně). Usnesením ze dne 9. 7. 2018, č. j. OVV/29237/18-5 BaR, správní orgán I. stupně přestupek konkrétního pachatele podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu odložil; následně vydal příkaz o uložení pokuty žalobkyni, proti němuž podala žalobkyně odpor, ke kterému přiložila podanou žádost o zápis změny vlastníka nebo provozovatele vozidla ze dne 3. 4. 2018. Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2019, č. j. OVV/29237/18-8 ZAG, pak správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu (viz výše).

[14] Skutkově obdobnými případy se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 - 22; ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 - 21, či ze dne 26. 5. 2020, č. j. 10 As 311/2018 - 26. I v těchto rozsudcích soud posuzoval situace, kdy došlo ke spáchání přestupku poté, co původní vlastník a provozovatel vozidlo prodal, ale v době spáchání přestupku nebylo vozidlo přepsáno na nového vlastníka. Poslední dva zmíněné rozsudky se nadto týkají též žalobkyně.

[15] Ve všech třech shora zmíněných rozsudcích Nejvyšší správní soud připomněl, že je třeba rozlišovat situace, ve kterých provozovatel vozidla neuvede dostatečné množství osobních údajů konkrétní osoby, jež měla vozidlo v dispozici, aby ji bylo možné identifikovat a kontaktovat, nebo uvede údaje smyšlené; popřípadě jde o provozovatele, resp. jejich zástupce, kteří opakovaně jednají v podobných věcech obstrukčním způsobem (uvádějí řidiče cizí národnosti s doručovací adresou mimo Českou republiku, kterým se nedaří doručovat, apod.). V takových případech by bylo zjevně proti smyslu právní úpravy vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro jeho zjištění potřebné indicie a označení řidiče provozovatelem vozidla nevede, resp. zjevně nemůže vést k nalezení skutečného pachatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46).

pokračování

[16] Pokud však provozovatel vozidla sdělí dostatečné množství identifikačních údajů osoby, která měla vozidlo v dispozici, a tuto osobu je tak možné vyhledat např. v centrálním registru obyvatel či ji kontaktovat přímo na základě informací sdělených provozovatelem vozidla, přičemž tato osoba na výzvu k podání vysvětlení nikterak nereaguje, je nutné zohlednit další skutkové okolnosti, aby bylo možné uzavřít, zdali byla činnost ze strany správního orgánu dostatečná, a představovala tak provedení nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. Jak zdejší soud zdůraznil v rozsudku č. j. 2 As 346/2018 - 22, *„především je třeba velmi důsledně odlišovat případy, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 - 39, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016 - 46, či ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016 - 47), od těch případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází.“*

[17] Podstatné je proto rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, který měl spáchat přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ, překážku pro uložení pokuty za přestupek provozovateli vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu nevytvářejí. Nekontaktnost, případně oprávněné odepření výpovědi konkrétního řidiče brání zjištění skutečností odůvodňujících zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě a jde k tíži provozovatele vozidla. Tomu však musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé z přestupku, má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016 - 44). Nezbytnost zohledňovat konkrétní jednání provozovatele vozidla, resp. povahu a hodnověrnost jím poskytnutých informací, zdůraznil Nejvyšší správní soud též např. v rozsudku ze dne 28. 3. 2019, č. j. 9 As 445/2017 - 21.

[18] V již citovaném rozsudku č. j. 2 As 346/2018 - 22 Nejvyšší správní soud za situace, kdy se nejednalo o obstrukční jednání provozovatele vozidla, aproboval závěr krajského soudu, že *„nebylo na místě ihned při (teprve) první obtíži s doručováním zanechat všech dalších kroků a bez dalšího přistoupit k odložení věci; (...) po vrácení doručované písemnosti z důvodu jejího nevyzvednutí na poště a nemožnosti uložit ji do domovní schránky adresáta měl prvostupňový správní orgán provést další smysluplný úkon reálně směřující ke zjištění pachatele přestupku, resp. kontaktování označeného řidiče, a teprve v případě jejich nezdaru mohl věc odložit;“* bod 14 citovaného rozsudku.

[19] V nyní projednávané věci nebylo možné uzavřít, že se označené osobě nedaří doručovat – výzvu k podání vysvětlení doručoval správní orgán I. stupně pouze jednou a písemnost se doručit podařilo – pan Č. ji osobně převzal od doručujícího orgánu, jak je evidentní z doručky obsažené ve správním spise; pouze na zaslanou výzvu nereagoval. Za této situace dle dříve vysloveného názoru Nejvyššího správního soudu, vyjádřeného v právní větě k rozsudku č. j. 9 As 260/2018 - 21, *„není naplněním nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 30. 6. 2017), pouze jediné doručení předvolání k podání vysvětlení, na něž označená osoba nereaguje, ale správní orgán musí učinit další smysluplný úkon směřující ke zjištění pachatele.“*

[20] V témže rozsudku se zdejší soud zabýval také otázkou, jaké další „*smysluplné úkony reálně směřující ke zjištění pachatele přestupku*“ měl správní orgán I. stupně provést. Uvedl přitom, že kromě opětovného pokusu o předvolání k podání vysvětlení se dále nabízí možnost předvedení dotčené osoby v souladu s § 137 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 60 správního řádu, pokud by se na předvolání bez omluvy a dostatečného důvodu daná osoba nedostavila. Při takovém postupu je samozřejmě nezbytné šetřit základní práva předvolané osoby, především princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování, který plyne z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, který se týkal uložení pořádkové pokuty za nedostavení se k podání vysvětlení). Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že „*skutkové okolnosti projednávaného případu jsou natolik specifické (žalobkyně doložila prodej předmětného vozidla jiné osobě a poskytla k ní veškeré dostupné kontaktní údaje), že si zde takový postup představit lze;*“ viz bod 26 rozsudku č. j. 9 As 260/2018 - 21.

[21] I v nyní projednávané věci žalobkyně doložila prodej vozidla před spácháním přestupku panu I. Č. a poskytla k němu všechny údaje, které měla k dispozici (adresu, rodné číslo, číslo občanského průkazu, telefon a e-mailovou adresu). Ze správního spisu nic nenásvědčovalo tomu, že by se ze strany žalobkyně mělo jednat o účelové či obstrukční jednání s cílem zmařit zjištění konkrétního pachatele přestupku. Za takové situace bylo proto odložení přestupkové věci vůči pachateli přestupku (konkrétnímu řidiči) po jediné výzvě k podání vysvětlení, stejně jako ve věcech č. j. 2 As 346/2018 - 22 a č. j. 9 As 260/2018 - 21, předčasné.

[22] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že závěr krajského soudu o nenaplnění *nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku* ze strany správního orgánu I. stupně byl správný. Z obsahu správního spisu nevyplývá žádná skutečnost o tom, že by se ze strany žalobkyně mělo jednat o obstrukční jednání, jak namítal stěžovatel v kasační stížnosti.

[23] Pokud jde o odkaz stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017 - 45, výše vyslovené úvahy závěry v něm uvedené nepopírají. Odkazovaný rozsudek zdůrazňuje smysl zakotvení objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidla. K potrestání provozovatele vozidla na základě objektivní odpovědnosti však nelze přistupovat automaticky, při první obtíži spojené s kontaktováním (pravděpodobného) řidiče daného vozidla, nejde-li o obstrukční jednání samotného provozovatele – viz výše. Objektivní odpovědnost nastupuje v případě, kdy se správnímu orgánu nepodaří zjistit skutečnou osobu pachatele přestupku, jak zcela správně uvedl v kasační stížnosti stěžovatel, přičemž zdejší soud s tímto obecným tvrzením zcela souhlasí. Zásadní je ovšem snaha skutečného pachatele přestupku nalézt, což zákon označuje slovy *nezbytné kroky k jeho zjištění*. Tyto kroky s ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci správní orgán I. stupně nenaplnil. Za takové situace není možné přistoupit k potrestání provozovatele vozidla s tím, že tento provozovatel má možnost vymáhat náhradu škody po novém vlastníku vozidla civilní cestou.

[24] A co se týče liberačního důvodu, který měl spočívat v podání žádosti o zápis změny vlastníka nebo provozovatele vozidla, k tomu uvádí zdejší soud následující. Jelikož nebyly naplněny *nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku* ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a)

pokračování

zákona o silničním provozu, nemohla být uplatněna objektivní odpovědnost provozovatele vozidla. V takovém případě však bylo ze strany krajského soudu nadbytečné zabývat se případnými liberačními důvody, neboť k liberaci může dojít pouze tam, kde jsou předpoklady pro uplatnění objektivní odpovědnosti splněny. Tato dílčí vada však na zákonnosti rozsudku krajského soudu ničeho nemění. Krajský soud zohlednil specifické skutkové okolnosti projednávané věci a dospěl ke správnému závěru o nezákonnosti rozhodnutí stěžovatele.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[26] Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto jí právo na náhradu nákladů řízení vzniklo. Nejvyššímu správnímu soudu však nedoložila, že jí vznikly konkrétní hotové výdaje; tyto výdaje neplynou ani z obsahu spisu (v řízení o kasační stížnosti se sice žalobkyně vyjádřila, avšak advokátem zastoupena nebyla a své vyjádření soudu zaslala prostřednictvím datové schránky). Za této situace jí jako procesně nezastoupenému účastníkovi soud nemohl přiznat náhradu nákladů stanovenou paušální částkou, jak požadovala ve vyjádření ke kasační stížnosti. Použití § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, na řízení podle s. ř. s. je totiž vyloučeno (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 - 79, č. 3344/2016 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto žalobkyni náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 5. listopadu 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu